

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי
"עץ חיים"

שמיני

ה'תשפ"ב - בשל"ג

הלכות

אין לך אדם שאין לו שע"ה

סימן פ"ד - הלכות הגעלה וליבון כלים לפסח

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

(א) דיני הכשר כלים לפסח, אף על פי שרבים הם פרטיהם ודקדוקיהם, נביא ראשי פרקים מהעניינים הנחוצים ביותר. ויש לדעת שבעיקרי דינים הללו, אנו תופסים בדרך כלל מעיקר הדין כהוראות מרן השלחן ערוך (סימן תנ"א ותנ"ב) וסיעתו, הן לחומרא הן לקולא. והמחמיר לעצמו כדעת הפוסקים המחמירים במקום שמרן וסיעתו מקילין, תעב"ט.

(ב) יש כלים שהכשרם עלידי הגעלה במים רותחים כשמעלים רתיחה, שפעולתם להפליט חוצה את הבלוע תוך דפנות הכלי. ויש כלים שאין הגעלה מועלת להם אלא צריך דוקא ליבון באש, שפעולתו לשרוף ולכלות את הבלוע במקומו.

(ג) מדרגות ההכשר בכלכלי, כפי שימוש. אם שימוש ע"י האש בלי משקה, צריך ליבון. ואם ע"י משקה והוא בכלי ראשון (כגון סירים), הכשרו בהגעלה בכלי ראשון. ואם בכלי שני (כגון צלחות) הכשרו בשני. ואם בערוי, הכשרו בערוי. והיינו שלא להקל, אבל אם החמיר והוסיף בהכשר, כגון כלי שדינו בערוי והכשירו בכלי ראשון, קל וחומר שמועיל. וכלים ששימושם בצונן, הכשרם בשטיפה בצונן. ובכל כלי הולכים אחרי רוב שימוש.

(ד) כל כלי חרס שנשתמש בהם חמץ, אין מועיל להם לא הגעלה ולא ליבון, ולכן אסור להשתמש בהם בפסח. וכן דין כלי פורצליון וחרסינה.

(ה) כל כלי עץ, וכלי מתכות, וכלי אבן, וכלי עצם, מועילה להם הגעלה. וכן דין כלי אלומיניום וכלי פלסטיק. אך אם הם מתקלקלים ברותחין, כגון כלים המדובקים בדבק, ואפילו אם

רק הקת מדובק באיזה דבק, אין מועילה להם הגעלה, משום דחיישינן שמא לא יגעילם יפה.

(ו) כלי זכוכית, אין צריכים שום הכשר אפילו נשתמש בהן בחמין, שאינם בולעים, מפני שהם חלקים וקשים, ודי להם בניקוי היטב.

(ז) כלים שמשמשין בהם עלידי האש בלי מים, צריכין ליבון. ולכן האגנות (תבניות אפייה) והמחבתות שאופין בהן חמץ צריכין ליבון, והליבון צריך להיות חזק עד שיהיו ניצוצות נתזין ממנו. אבל תבניות אפייה בזמנינו שהן מתקלקלות בליבון, אין להכשירן אלא להחליפן בחדשות, וכן דין סיר שאופין בו עוגות. ותנור אפייה חשמלי, יש מקילים להכשירו ע"י הסקתו כשהוא נקי וריק, שעה או שעתיים בחומו היותר גבוה, אחרי שלא ישתמש בו במשך כ"ד שעות. ויש סוברים שאין מועיל לו הכשר [ולכן יש לסגרו ע"י דבק וכיר"ב שלא יבואו להשתמש בו]. ומחבת שמתנגנים בה בשמן, מותרת ע"י הגעלה, ויש מחמירים להצריכה ליבון קל, דהיינו אם נשרף עליו קש מבחוץ. (ח) כלי של "כובאנה", טוב ונכון שלא להשתמש בו, כי דינו בליבון ואי אפשר ללבנו כי יתקלקל. אבל מי שמיקל להכשירו ע"י הגעלה כדון כלי ראשון, יש לו על מה שיסמוך.

(ט) תְּצוּבָה (כיריים), דהיינו מה שמעמידין עליה הסירים והקדירות על גבי האש, י"א שצריכה ליבון, לפי שלפעמים נשפך ע"י עיסה, ויש מקילין שְׂדוּי בהגעלה. הלכך יש מקום להתיר ע"י ניקוי החצובה היטב ולצפותה בנייר כסף. והוא הדין לפלאטה חשמלית.

העכון טעון גזירה | אין לעשות בעצמת התפילה

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה דף היומי, הלכה ואגדה

"פירות מתוקים" - לימוד אישי עם תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים

"אבות ובנים"

"אמהות ובנות"

עלוני "נחלת אבותינו"

צילום לאיתור עמותת אחוות אחים הרחיבה את פעילותיה ונדרש מזכיר

אם אתם חלוקים או רוצים לסייע, נא לפנות לאיתור 053-3453020

מדרשות התפקיד: (רבע משרה) יכולות ארגון וניהול | שליטה במחשב | כישורים חברתיים

המחא דפסתא

רויזין מקדימין למצוות

עזרו לנו לעזור למי שצריך גם בפסח הזה הלילה הזה כולם יהיו בסדר

לתרומות |

איתור עובד 053-3453020

העברה בביט 0546812981

הליכות תימא

השם תימא אתכם לחיים טובים

לחיים טובים ונארוכים תזקה*

כל הכוחות שומרות למערכת "נחלת אבותינו" או, תזקה לחיים טובים. אין לשכפל ולצלם ללא רשות בכתב מסערת העלון

"ותלמוד תורה כנגד כולם" שיעורי הדף היומי מידי ערב בשעה 20:00 ברח' גפן 17, באוהל עם מג"ש דניאל אהרון שליט"א

שיעור תורה לילדים בשבת בשעה 12:30 בב"ס מעיין האמונה קומה 2, אלון 9 עם הרב רחמים מסיקה שליט"א פה מפיק מרגליות - כולם מוזמנים

תהילים לבנים נוסח תימן בבית כנסת "שתילי זתים" בשבת | בשעה 13:10

מעוניין להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך? בשל ביקוש העלון בערים נוספות, זקוקים לתורמים עבור מימון העלון צור קשר: 053-345-3020 NA0546812981@gmail.com

ואם בירר בשוגג, אסור בשבת בין לו בין לאחרים, ולמוצאי שבת מותר גם לו מיד. ואם חזר ועירב, מותר גם בשבת אפילו לו.

פרק ארבעה עשר - דיני הבורר כדי לאכול מיד

שיעור סמוך לסעודה שמותר לבורר

(א) הבורר בידו אוכל מתוך פסולת כדי לאכול לאתרוג, הרי זה מותר.

ואיזהו בורר לאתרוג שמותר, כל שבורר סמוך לסעודה, ואפילו אם הוא מאריך בסעודה כמה שעות.

ושיעור הזמן הסמוך לסעודה נחשב מעת שמתחילים לתקן צרכי הסעודה, להגיש המאכלים ולסדר השלחן והכסאות ושאר כלי הסעודה וכל השייך לזה.

ובדרך כלל יש לשער הזמן מעת יציאת האנשים מבית הכנסת, והוא בערך כחצי שעה. ולפעמים יכול להיות אפילו יותר, עד כשעה קודם תחילת הסעודה, הכל לפי ההכנות וצרכי הסעודה. ומאז מותר לבורר לצורך כל אותה סעודה, ואפילו אם הסעודה תימשך כמה שעות וכאמור לעיל.

כשיש לו הרבה לבורר קודם הסעודה

(ב) אם יש לו הרבה לבורר והברירה תימשך זמן רב קודם הסעודה, כגון שמכין סעודה גדולה וצריך לבורר מיני אוכלין הרבה, וכן לבורר כפות ומזלגות וסכינים, ולקלוף הרבה פירות וירקות וכדומה, מותר להתחיל לבורר אפילו ביותר משעה קודם הסעודה, בתנאי שכשיגמור לבורר יהיה בזמן סמוך לסעודה. כי שיעור סמוך לסעודה נמדד מסוף הברירה.

לאתרוג באכילה מועטת

(ג) אם אינו בורר אלא לצורך אכילה מועטת ולעצמו בלבד, ואין לו דבר אחר שהוא צריך להכין ולעשות עוד קודם כדי שיאכלנו, לא יבורר אלא בסמוך לאכילתו ממש.

שני מינים הרחוקים מעט זה מזה
(כב) שני מינים המעורבים אבל הם מפוזרים ורחוקים מעט אחד מחברו. אם הם רחוקים כל כך שכשהוא נוטל אחד מהם כדרך שרגילים ליטלו, אינו צריך כלל לסלק ולהזיז את המין האחר שבקערה לידו מחמת ריחוקם זה מזה, אין זה בכלל תערובת, ומותר לבררם זה מזה.

לפזר תערובת ואחר כך לבורר

(כג) יש אומרים שמותר לפזר תערובת עד ששני המינים מתרחקים זה מזה ואחרי שנתרחקו הוא בורר אותם אלו מאלו. ולכתחילה אין להקל בזה, אם הוא עושה כן לכוונה זו כדי לבורר. אלא אם כן הוא מפזרם כדי שיהיה לו נוח להוציא אחר כך את האוכל בידו וכדי לאכלו מיד, שבאופן זה מותר לבורר גם אם לא היה מפזרם.

ליטול מתערובת מן הבא לידו כדי לבורר

(כד) אסור לבורר אוכל ופסולת או שני מיני אוכלין, על ידי שיטול מהתערובת מכל הבא לידו ראשון ראשון בלי עיון והשגחה, ואחר כך להניח כל אחד משני המינים במקום נפרד, שגם זה בכלל ברירה.

ליטול מתערובת מן הבא לידו כדי לאכול

(כה) היו לפניו אוכל ופסולת מעורבים ונוטל מתוכם מה שיבוא לידו, וכשעולה בידו אוכל אוכלו, וכשעולה בידו פסולת מניחו בצד, הרי זה מותר, הואיל ואינו נוטל כלל כדי לבורר ואינו אלא דרך אכילה.

מי שבירר באיסור

(כו) מי שבער וביירר בשבת במזיד, כגון שבירר בנפה וכברה, או שבירר על דעת לאכלו לאחר זמן, שהעושה כן עבר איסור מן התורה, הרי זה אסור לו באכילה לעולם משום שנהנה במלאכת שבת. ואף אם חזר ועירב האוכל עם הפסולת כמו שהיה מקודם שבירר ובטל מעשהו הראשון, מכל מקום אסור לאכלו בו ביום על ידי שיחזור ויבורר בשבת באופן המותר, משום קנס.

כל הענין זה הדיבור

מאת חגי קומימי הי"ו

מתוך הגדה של-פסח: "עבדים היינו לפרעה במצרים.. ואילו לא הוציא הקב"ה.. משועבדים היינו לפרעה".

ביאר לנו הרה"ק רבי קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין, בעל "המאור ושמש" זיע"א את הפס' הנ"ל: הקב"ה עשה עמו חסד גדול, והוא שהשפיע עלינו בהיותנו במצרים, אור מיוחד שנוכל להוציא "את הדיבור מהגלות" וככה יצאו מצרים. מה פירוש? דהיינו שע"מי לא יכל לדבר דיבורים של תחינה ובקשה כלפי רבש"ע שיושיעם... הוא היה משועבד לפרעה הרשע, ששמו מעיד עליו שהיה "פה רע". וזה היה החסם הכי גדול בגלות מצרים, שאין ליהודי יכולת לדבר ולבקש מאת הקב"ה. לכאורה נשמע מוזר - מה כ"כ קשה בכך? פשוט תתפללו לה', תזעקו אליו - ויושיעכם.

התשובה לכך היא די פשוטה: עם ישראל לא האמין שזעקותיו ותפילותיו יועילו למשהו. הדיבור שלהם (כשהיו תחת שלטון מצרים) היה מפה ולחוץ, ולא מעומקא דליבא. ולא בכדי, כתוב שקליפת פרעה הייתה קשה כעורף (פרעה אותיות ע'ר"פ) שהייתה נמצאת על העורף של היהודי ומונעת ממנו לדבר אל ריבונו של עולם. לשם כך ציוונו לספר את סיפור יציאת מצרים, שבכח הסיפור להיות כאבן ספיר שמאירה, ולהאיר בנו את הכוח לדבר טוב על עצמנו, על האחר, ולהאמין בטוב של ה' בעולם.

"אפילו כולנו חכמים" - גם אם אנו חושבים שאנו כבר מבינים עניין, והדיבור שלנו מקודש ופועל תמיד.. מצווה עלינו לספר ביציאת מצרים! וכל זה לא היה רק בארץ מצרים. גם היום הדיבור שלנו בגלות. קליפת פרעה הארורה מונעת מאיתנו לדבר דיבורים של אמת, של קודש, של מצווה, גם כלפי הקב"ה וגם כלפי הסובבים אותנו.

דוגמת אב לבנו: "אני לא מסכים לך לדבר בשעת התפילה" והילד ממשיך לדבר..

דוגמת חבר לחבר: " אחי היקר, אתה שם לב שאינך מתנהג כראוי?" והנה הוא ממשיך בשלו..

וכל זה מדוע? כי הדיבור שיוצא מאיתנו הוא בג' ל'ו. הוא לא יוצא ממקום נכון ומסמל לא משפיע.

ועוד דוגמה חיה ובוועטת: יהודי יוצא להתבודדות. והנה התחושה הקבועה שמלווה אותו היא "קולי אינו נשמע". אני מדבר סתם ולא באמת "מתכוון לכך". פסח זו הזדמנות להוציא את הדיבור מהגלות. נכוון בעת סיפור היציאה, שהאור שירד לעמ"י וגאלו אז, ירד אלינו כעת ויגאלנו! ללימוד התורה, לתפילה בכוונה, ולהתבודדות בהתמדה.

מי שבירך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים בהפצת מסורת אבותינו נע"ג עדת קדש תימן המעטירה ובכללם השמות המוזכרים כאן שיזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייענתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים א.כ.י.ר

- לרפואת שולה בת לולוה אברהם
- לרפואת אסיליה ליבי בת רחל
- להצלחת לוריא ואוריה בני אליהו
- להצלחת דניאל בן יעל וב"ב
- לרפואת מאיר בן יחיא מחפוד חגיבי

מֶרֶן הַגָּר"י רִצְאָבִי שְׁלִיט"א פּוֹסֵק עֵדֶת תִּימָן בְּקִרְיַת הַמְּגִילָה
לֵיל פּוֹרִים הַתְּשַׁפ"ב בְּבִיהַמ"ד פְּעוּלֹת צִדִּיק ב"ב

גם אברכי הכולל "פרי צדיק"
למדו בליל פורים כל הלילה בהתמדה עצומה!

26.10

טעם
במסורת תימן
המפוארה

מאת הרב נעם כהן שליט"א

הוצאת הציציות מחוץ לבגדים

מנהגינו שמוציאים ציציות מחוץ לבגדים, ולא חששו לדעת האריז"ל שאמר להכניס את הציציות. כדי לקיים את הפסוק כפשוטו "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה'".

ובתימן לא היתה דרכם ללכת עם טלית קטן כמו שאנו נוהגים היום, אלא היו מקפלים את הטלית על כתפיהם - וככה הלכו כל היום.

ועוד כתב המ"ב בסימן ח' סק"כ: ואותן האנשים המשימים הציצית במכנסיים שלהם לא די שמעלימים עיניהם ממאי דכתיב "וראיתם אותו וזכרתם", עוד מבזין הם את מצוות ה' יתברך, ועתידין הם ליתן את הדין על זה וכ"ו.. ואילו היה להם איזה מתנה מהמלך לא היו מתקדשים בו לפני אנשים ומראים לכולם? וזו היא מתנה מהמלך! וק"ו לציצית שמרמז על מלך מלכי המלכים הקב"ה.

ונסיים בגמרא במסכת שבת (ל"ב ע"ב): "כל הזהיר במצוות ציצית זוכה ומשמישים לו 2800 עבדים".

יש קונה עולמו בשע"ה אחת

ערב שבת קודש

ברכת האילנות

א. ברכת האילנות:

היוצא בימי ניסן ורואה אילנות מאכל בזמן שמוציאים פרח, מברך "בא" אמ"ה שלא חסר בעולמו כלום וברא בו בְּרִיּוֹת טוֹבוֹת כְּדִי לְהַתְנַאוֹת בְּהֵן בְּנֵי אָדָם". ואף אם לא בירך בפעם הראשונה שראה את הפרחים, לא הפסיד הברכה, ויכול לברך כשיראה אותם שוב. ואם איחר לברך עד שגדלו הפירות, לא יברך עוד. ואינו מברך אלא פעם אחת בשנה (שע"ה ח"א סי' מ"ו סע' ו').

ב. זריזים מקדימים, וברכת האילנות בשבת:

אין מנהגינו להמתין לחוה"מ פסח, כדי לברך ברכת האילנות בְּרֵב עֵם, אלא מברכים כבר מראש חודש ניסן, ואפילו בשבת. אך אם אֶפְשָׁר, עדיף לדחות זאת ליום חול. ואם חושש שישכח או שיודע שיש אנשים בבית הכנסת שלא יברכו בחול אם ידחו ברכה זו לחול, עדיף שיברכו בשבת, וכ"ש שיש פה מצות ברב עם זריזים מקדימים (שם ובשערי יצחק ויקהל-פקודי התש"ע, ידב"ש).

ברכת האילנות

א. אילן אחד, ואילן סרק:

מעיקר הדין, מי שלא מזדמן לו ב' אילנות, יכול לברך ברכת האילנות גם על אילן פרי אחד בזמן פריחתו. ודוקא אילן פרי, אבל על אילן סרק אין מברכים בשום אופן (שערי יצחק ויקהל-פקודי התש"ע).

ב. בירך קודם ניסן או לא בירך בניסן:

אדם שבירך למשל בחודש שבט על פריחת ה"שקדייה", לא יברך שוב בחודש ניסן. וכן מי ששכח לברך כל חודש ניסן, ואח"כ ראה בחודש אֶרֶב, יכול לברך רק בהרהור הלב או שיברך בפה, ושם ומלכות יהרהר בליבו. ואם אמר בפה כל הברכה, יש לו על מה שיסמוך (שם).

עמותת "אחוות אחים" חריש

משתתפת בצערם של משפ' גוזי

עם פטירת אביהם שמשון בן צדוק למשפחת גוזי

מושב אלישיב

ת.נ.צ.ב.ה

להצלת דרוך בן עוזיאל ערמי ומישפחתו,
שפע הצלחה ובריאות

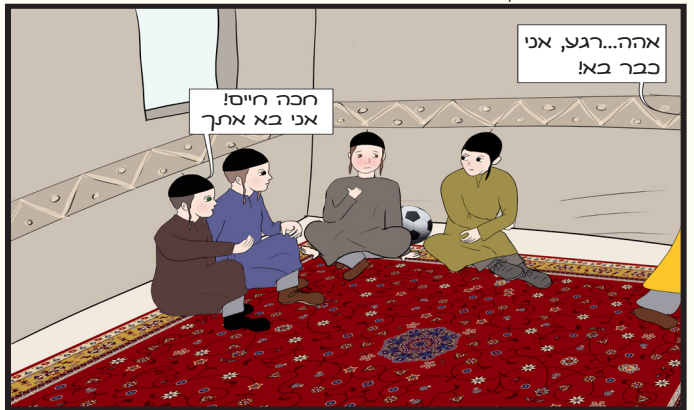
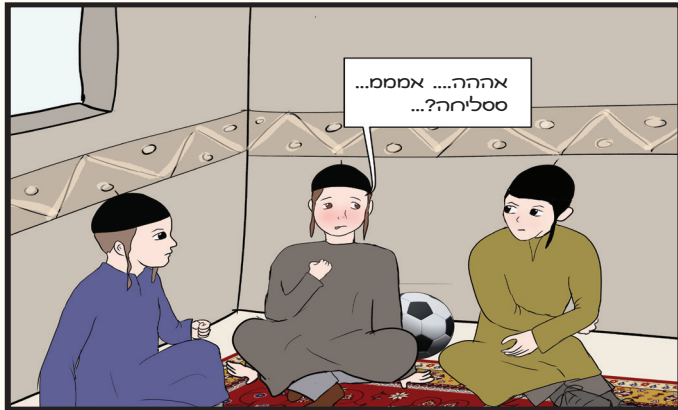
לרפואת אביגיל בת הדסה

הלכות שמירת הלשון

* 'לשבור' - כאשר אחד קורא בתורה עם טעויות רבות משתמשים בביטוי זה בהשאלה.

...דאפילו שמיעת לשון הרע הוא איסור תורה הינו לילך ולשמוע, אבל אם ישב בחבורת אנשים שנתקצבו לענין מה והתחילו לדבר דברים אסורים, והוא משער שדברי תוכחתו לא יועילו להם מאומה - תלוי בזה: אם אפשר לו לילך ממסיבתם או להניח אצבעו באזניו, מצוה רבה הוא עושה בזה, כמו שאמרו חז"ל בכתובות. אבל אם אי אפשר לו להישמט ממסיבתם ומשער בעצמו שעצה זו דהנחת אצבעו באזניו גם כן קשה לו מאוד מפני שילעגו עליו ובודאי לא יעשה עצה זו, על כל פנים יראה אז לרזז את עצמו ולהעמיד על נפשו...כדי שלא ישל...ולזה צריך שלושה פריטים שיזוהר בהן מאוד, וינצל על ידי זה על כל פנים מהאיסור תורה שיש בעון ה"ל: א. יחליט בנפשו בהסכם גמור שלא להאמין לדברי הגנות שמספרין על חבריהם. ב. לא יהיה נוחא לה בשמיעת סיפוריהם האסורים האלה. ג. גם יעמיד על עצמו שלא להראות לפני המספרין שום תנועה שיראה ממנה שהוא מסכים לדבריהם, אך ישב כאבן דומם. ואם יוכל להראות לפניו פנים נזעמים שיבינו ממנו שהוא אינו מסכים לדבריהם ההבלים, בודאי הוא טוב יותר.

חידודן השבת:

שאלת השבת:

מאת הרב לוריא צנחני שליט"א

חידת השבת:

ידוע ש-
"כל שיש ביבשה - יש בים".
חוץ מ...?

רמז: להבדיל, שם נביאה היה נקרא כך.

ציון ויוסף למדו בשבת על דיני רחיצה, ונגעו בדין: סחיטת שיער (איסורו מדרבנן).
ציון הקשה: א"כ אסור לטוֹף שיער (אפי' בצונן), מחשש שמא יסחוט שיער כשמנגב במגבת.
מנגד השיב יוסף: אין אנו גוזרים גזרות מדעתינו. ויותר מזה - זה גזירה לגזירה.
עם מי הצדק?
א. אסור בשום פנים.
ב. לכתחילה, יזהר לנגב בנחת.
ג. תלוי במנהגי העדות.
ד. בדיעבד מותר, אבל כשמנגב בנחת.

הזקתי אדם, וכעת רפואתו לאכול אחד מאבריי.
מי אני?

להצלת
איתמר ביטון בן רפאל

לרפואת
שרה (זהרה) מנצורה
בת נעמי

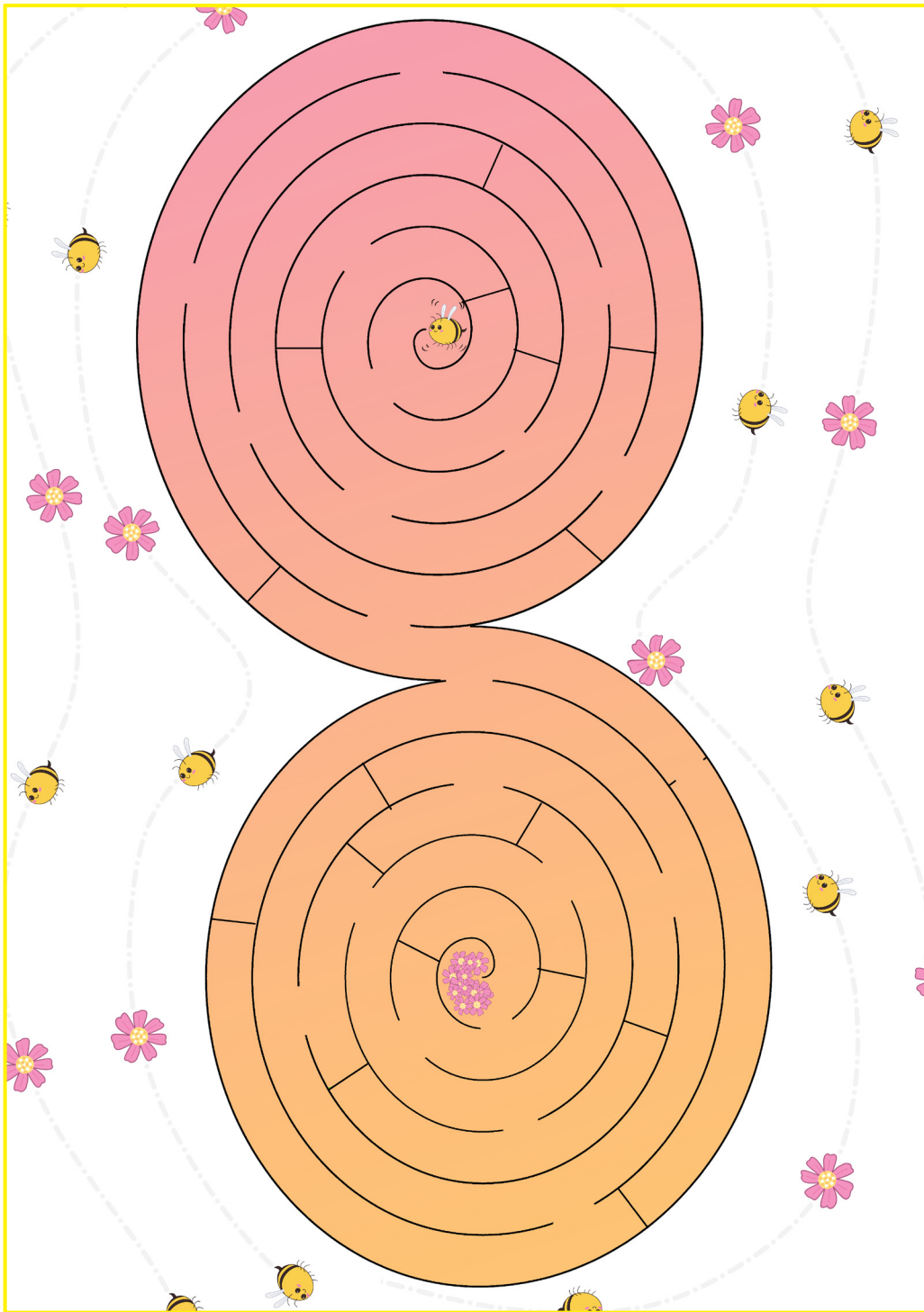
להצלת
רוני בן חנייה אושרי

לעילוי נשמת
גיל בן אליעזר

להצלת
יאיר בן רחמים שרפי

לעילוי נשמת
מזל נגר ז"ל
בת רבי שלמה בשארי ז"ל

עזרו לדבורה להגיע אל גינת הפרחים

זכות הלימוד בכולל "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללם:

לע"נ הצדיק
הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

ולהבדיל
להצלחת כל עמ"י
ובפרט
הרה"ג ישראל אברג'ל
הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל
לע"נ אברהם ראובן בן אברהם

להצלחתו בפרנסה
אלירן בן זאב חפץ

להצלחת
אברהם בן מיכאל קטיעי

לרפואת
שמואל חלא בן רבי יחיא חלא

להצלחת
איתמר בן שלום עובד

תשובה לחידת השבת:

הגמרא במסכת יומא פג. אומרת: "מי שנשכו
כלב שוטה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו
(סרעפת - היינו, דופן המסך המבדיל בין הכבד
לריאה, כך פירש"י בברכות מד: ד"ה יותרת), ו'
מתיא בן חרש מתיר" (משום שזו רפואה גמורה,
עי"ש במחלוקתם).
רמז: ע"י בפרק שירה (בסופו).

תשובה לשאלת השבת:

ב.

מקור הדין: בנין משה ח"ד פרק סא, כד.
וכן ע"י בהערה מו בד"ה "ויש מתירים".

תשובה לחידודון:

הגמרא במסכת חולין קכז. אומרת:
תנו רבנן, כל שיש ביבשה יש בים, חוץ
מחולדה.

רמז: ע"י מגילה (ד).

מאת התלמיד הנעים
יוסף חיים כרמי נ"י

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֹן וְלֹאֲלֵעָזָר וְלֹאֲיִתְמָר בְּנֵי יוֹשֵׁבֵיכֶם אֵל תִּפְרְעוּ וְגו'" (י, ו)

הרב עובדיה היה רגיל לספר: הנה האבל אסור בתספורת, וזה נלמד מהפסוק "ראשיכם אל תפרעו" שכשהיו אהרון ובניו אבלים על מיתת נדב ואביהוא, צייתה אותם התורה שלא יגדלו שיער ראשם כשאר אבלים, משמע ששאר אבלים צריכים לגדל שיער ראשם, ואסורים בתספורת וגילוח.

שבת שלום.

לא מצא חן בעיני הגוי היהיר, והוא סימן למלצר "ג'ו", עכשיו אני רוצה שתגיש סטייק אנטריקוט עבה במשקל 250 גרם ברוטב שמפניון עם כל התוספות לכל הסועדים". "זה 160 דולר מנה לפחות", עדכן ג'ו, "או. קיי. 160 דולר, אתה מחלק לכולם, חוץ מליהודון שבפינה" זימזם האנטישמי וחזר זימזם "חוץ מליהודון שבפינה" כדי שלא תהיה אוזן חפה מהביזיון. אחרי 20 דקות ג'ו, המלצר הראשי ושני עוזריו יוצאים עם עגלה גדולה, ומחלקים לסועדים את הסטייק העסיסי שניחוחותיו כבשו את חלל המסעדה. היהודי הצנום שבפינה חיך חיוך קצת יותר רחב לעבר הגוי וסימן למלצר שיגש אליו. "ג'ו, אם אפשר תגיש לי מנת צ'יפס קטנה. החיך, לא מצא חן בעיני הגוי הנפוח, והוא שוב סימן למלצר: "ג'ו שים לב, אני מבקש שתגיש את כל הקינוחים המובחרים לכל הסועדים, עם מנת פירות וגלידות". "זה לפחות 145 דולר למנה", דיווח ג'ו. "145 דולר אין בעיה, תגיש לכל הסועדים חוץ מליהודון ההוא שם בפינה עם התה והצ'יפס".

וכמובן ההוראה האנטישמית הדהדה בין כתלי המסעדה. אחרי 15 דקות, יצאו ג'ו ומלצריו למרחב הגסטרונומי והחלו להגיש מגשי קינוחים עמוסים וערוכים לתפארת. הגוי השחצן הפנה מבט ליהודי עם התה, וזה, הפלא ופלא חיך במלוא פיו, התרומם וצעד לאיטו לעבר הגוי מיועדנו ואמר בנעימות: "נעים מאוד, שמי אבריימי גולדמן, אני בעל המסעדה ותודה לך על נדיבות ליבך לקליינטים שלנו", כך אמר אבא לגוי העלוב שכמעט בלע את לשונו מתדהמה, כשהבין שבסופם של תעלוליו הנביזיים ועלבונותיו המגונים, הוא בעצם משלשל לכיסו של היהודון "שנוא נפשו" - אלפי דולרים טבין ותקילין, רווח נקי.

"יָדֵם אֶהְרֵן" (י, ג)

כאשר אהרון מתבשר על מות שני בניו הוא אינו מגיב, ועל זה הוא מקבל שכר שהקב"ה התייחד עמו בנבואה. אנו רואים מה השכר של השתיקה לפעמים גם כשפוגעים בנו. כמו במסעדה, בה הגוי היה בטוח שהוא פוגע ביהודי ולבסוף הוא עצמו נפגע. והיהודי שתק כי הוא היה בעל הבית, כך אנו נהיה בעל הבית על פינו ונשתמש בו אך ורק לדיבורים של קדושה. כותב הגר"א מי שמצליח לבלום את פיו ולא להוציא דבר אסור, באותו רגע הוא זוכה לאור הגנוז וזוהי עת רצון גדולה לתפילה.

מאת הרב נתן פיילר שליט"א
אברך בכולל "פרי צדיק"

"וְהִתְקַדְּשֶׁתָּם וְהִיָּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְגו'" (יא, מד)

יתחילו. והתשובה: שיש להתמקד על כשרות המאכלים. והטעם, כי אם תחום זה לא ישמר כראוי – אזי גם שאר הדברים יפלו על אוזניים ערלות, והלב השקוע בטמטום רוחני לא יוכל לקלוט דבר מהקדושה. ע"כ.

וראיתי סיפור בספר "ואין לנו מכשול" (שממחיש כמה אוכל שאינו כשר מטמטם הלב, עד שקשה להידבק בה):

סיפר הגאון ר' חיים מבריסק זצוק"ל מעשה ששמע מרבי חיים סולובייצ'יק מבריסק, וכך היה:

כידוע ביקר הרמב"ם בתימן ובזמן ביקורו הגיע אליו אחד מגאוני הזמן, ואחר ששב הרמב"ם לביתו היה הגאון הזה כותב אליו שאלות.

ופעם שלח אל הרמב"ם מכתב ובו קושיא גדולה בפילוסופיה. וכשקרא הרמב"ם את השאלה התפלא מאוד עליה, ואמר שקושיא שכזאת אינה עולה על דעת יהודי כלל, אא"כ נפשו נטמאה עד מאוד. ונמנע הרמב"ם מלהשיבו על קושייתו.

ובמשך הזמן המשיך הגאון הנ"ל לשגר להרמב"ם מכתבים עד אשר הרמב"ם הרגיש הכרח להשיבו, וכל תשובתו אל הגאון: "צא ובדוק את השוחטים והבודקים בקהילתך".

עם קבלת המכתב, מילא הגאון הנזכר אחר הוראת הרמב"ם אז גילה ש-13 שנה האכילו אותו ואת בני עירו נבלות וטריפות – ומזה נטמאה נפשו עד אשר שאל שאלות שכאלה את רבינו הרמב"ם. ע"כ.

ורואים מכאן יסוד גדול, "עד כמה יכולים המאכלות האסורות להשפיע לרעה על נפשו ונשמתו של מי שאינו נזהר במה שמכניס לפיו". וזה גם בעצם היסוד לדבקות בה'...

שנזכרת תמיד לחזק גדר זו (כ"א לפי מקומו), ונהיה קרובים - טהורים וחיביבים לה' יתברך אשר מלוא כל הארץ כבודו.

שבת שלום ומבורך.

"יום אחד נכנסה לביתנו הנכדה שלנו בת ה-16 שרהלה, ופניה קודרות, כאילו אנו לפני סעודה מפסקת של תשעה באב". "על מה ולמה קדרו פניך?" שאלה פייגע את שרהלה וזו מאנפפת כמה הברות מהן עולה שאחת מחברותיה פגעה בה בפרהסייה - לעיני ולאוזני בנות הכיתה.

"נו", שאלה פייגע "הגבת? השבת לה?", "לא ולא" השיבה שרהלה, "קיבלתי ממנה על הראש, הדמעות רצו לברוח מעיני - עצרתי אותן והבלגתי, וכשהפעמון צלצל נמלטתי מן הכיתה בוכיה והגעתי אליכם". "שבי לידי מיידעלע" ביקשה סבתא פייגע מנכדתה, מזגה לה מיץ לימון צונן מעשה ידיה, חתכה לה פרוסת טורט מאפה בית, וביקשה ממנה להאזין למעשה שאירע בנעוריה. "תקשיבי שרהלה, כשהייתי בת 16, גרנו בבוסטון, לאבא שלי עליו השלום היתה מסעדה יוקרתית ומכובדת במרכז המסחרי הגדול של בוסטון, שם סעדו אישים חשובים, אנשי עסקים וכן יהודים משולחים שהזדמנו מעת לעת. אבא שלי ניהל את המסעדה בשלט רחוק ולעיתים נדירות פקד אותה.

"למותר לציין שרוב הסועדים היו גויים סוחרים, רופאים, עורכי דין, מי לא. והתערפיים של המנות במסעדה של אבא היו בשמים, מדוע? כי מדובר היה באזור יוקרתי, ומצד שני הרמה הגסטרונומית היתה לעילא, ומוצרי המזון היו המילה האחרונה בשוק המזון האמריקני, כשעל המלאכה מנצח שף יהודי כמובן. יום אחד נכנס למסעדה גוי גבה קומה, לבוש בקפידה, כולו אומר עשירות ויהירות. אותו יום המסעדה היתה עמוסה אנשים, בעשרות סועדים מהחברה הגבוהה. בפינת המסעדה על כסא צדדי ושולחן קטן ישב יהודי חרדי צנום, שתה כוס תה פושרת וטבל בה עוגייה. הגוי היהיר הבחין ביהודי וסימן למלצר שיגש אליו, "ג'ו, אני מבקש להזמין בקבוק ויסקי לכל הסועדים כאן".

"זה 100 דולר בקבוק" עדכנו המלצר, "נו פרבלם (אין בעיה), 100 דולר - בקבוק לכל סועד, חוץ מליהודון שיושב בפינה", הנבזה דאג שכל הסועדים והאורחים ישמעו את ההנחיה. ג'ו המלצר נעלם לכמה דקות ואח"כ שב עם ארגז בקבוקי ויסקי ומתחיל לחלק.

היהודי שבפינה מבליח חיוכו קטנטן משפתיו לעבר הגוי, ומסמן למלצר שיגש אליו. "ג'ו אולי תוכל להגיש לי כוס מיץ תפוזים". החיך

עפי"ז שבנו לבאר, שלפעמים אדם הלומד תורה, שואף להיות רב גדול, וע"מ להגיע לכך - לומד ומתמיד.. וצריך לדעת: כמה שנתייגע וכמה שנלמד - הרב הגדול זו נשמה מיוחדת שירדה לעולם! וגם אם נלמד הרבה ונתייגע - יתכן ולא נגיע לדרגתו.. אבל מה שכן, על ידי העמל והיגיעה נגיע לתכלית שאנחנו צריכים להיות, ואל מה שאנו צריכים להיות בעבודת ה' ובלעדי זה, גם לתכלית של עצמנו לא נגיע. וזה מובא בפרשה; שנאמר "וְהִיָּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי" וכי אפשר להיות כמו ה'?! אלא הכוונה: אם תשאף למידותיו של הקב"ה: מה הוא חנון - אף אתה חנון, מה הוא רחום - אף אתה רחום, אזי אף אתה תגיע לתכלית שלך. ובכדי להגיע לזה צריך דבקות בה'.

וכן ביאר האדמו"ר מסלוניס: כל תכלית התורה ותר"ג מצוות התורה להביא את היהודי לדבקות בה' יתברך, ועל כן הזהירה התורה באזהרה "והתקדשתם והייתם קדושים" – על כל הדברים המרחיקים יהודי ביותר מדבקות בה', שלא יעשה היפך הדבקות - כגון ענייני מאכלות אסורות המתעבים והמגשמים את האדם ביותר, ומרחיקים אותו מה'.

וכן ביאר שם עוד הרב בשם המגיד הגדול על אותו נכרי שהגיע להלל ובקשה בפיו: גיירני ע"מ שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת!, ואמר לו: "דעלך סני, לחברך לא תעביד" היינו - מה ששנוא להתחברות שלך אל ה', כל דבר שמרחיק מה' - אותו לא תעביד - שהוא כלל לכל התורה כולה. ואם הוא מחבר אותך לה' – תעביד. עכ"ד. ורואים מכאן כמה חשוב לעשות גדרים בשביל להידבק בה'.

וכן כתב בספר בנין עדי עד (עמ' 156): שלומי אמונים בכל הדורות שמרו מכל משמר על טהרת המאכלים כך גם הורו גדולי ישראל שנשאלו כיצד יש לנהוג במסגרות של קירוב רחוקים לתורה ולהידוות, כאשר המדובר הוא בצעדים ראשונים, והשאלה במה

השטן לקטרג על מה שמרבים באכילה ושתייה, מראה לו הסנגור את היום שלאחריו, יום צום הכפורים בו אנו מענים את נפשתינו מערב עד ערב, וכך מבטלים את קטרוג השטן ע"י "מלפנינו ומאחרינו".

האדמו"ר הקדוש רבי קלונימוס קלימיש מפיסאצנה הי"ד ישב בגטו וארשה והגיע חג הפורים. המון יהודים רצוצים ומדוכאים מקיפים אותו ואיש לא היה מסוגל לשמוח. פתח ואמר: בזוהר הקדוש נאמר "יום כפורים כ'פורים", כשם שביום הכפורים חייבים להתענות, בין אם רוצים ובין כשאינם רוצים, כן בפורים חייבים לשמוח בכל מצב, ואף ששקועים אנו בעמקי הצרות עלינו לשמוח, עכ"ל. לא יאמן, פשוט בלתי נתפס, גדלות ועצמות הנפש שאין כדוגמתה בכל העולם, מעל הטבע- לאורם נלך ומהם נלמד כי הם, חכמינו ז"ל, עבורנו דוגמא של מהו יהודי.

ונסיים במילתא דבדיחותא. אומרים שהרבי רבי בונם מפרשיסחא זצ"ל אמר בדרך צחות, בפורים היהודי משתכר "עד דלא ידע" כמנהג הגוי. ואילו ביום הכפורים הגוי מתחפש ליהודי, שאף מי שבמשך כל השנה מתנהג כמו גוי, ביום הכפורים מתעטף בטלית ועושה עצמו כיהודי.

בע"ה נמשיך להשכיל ללמוד וליישם את חוקי הבריאות, ננשום לרווחה ונאכל ונשתה כהלכה. נשמור על הרכב מאוזן של דמנו, נברח וניפטר מן המותרות המזיקות לנו, כי "בְּכֹל עֲצָב יִהְיֶה - מוֹתֵר..." (משלי יד, כג) ונכניס במידה את הרכיבים החיוניים הנחוצים לנו, ואז יתנגן השיר בליבנו "שמח בני בחלקך.. השמחה תחייך, העולם לפניך..". ונזכור תמיד "מי נתן כל אלה אליך.. אם תודה רק לבוראך, כן תמיד יהיה לך".

חזקים ובריאים תהיו,

יוסף טל הררי, מרפאת רפאנא 052-2220918

המאמר לעילוי נשמת מורי אבי שלמה בן אסתר ע"ה יחד עם כל בני ישראל השוכבים עימו ולהבדיל בין המתים לחיים לרפואת כל המטופלים הנשלחים אלי בכלל חולי עמו ישראל אכ"ר.

נפש שמחה בדם שמח
התורה מבארת לנו "כי הָדָם הוּא הַנֶּפֶשׁ" (דברים יב, כג), כלומר הנפש מתלבשת בדם ומפיתה בו חיים מתחילת דרכם המשותפת ועד פרידתם והדם מאפשר לה את היאחזותה בגוף.

מהו אותו נוזל הקרוי דם?
דם מורכב מ: **כדוריות דם אדומות**, המכילות ברזל והמוגלובין ונושאות את החמצן אל כל רקמות הגוף. **טסיות דם**, שעיקר תפקידן לגרום לקרישת הדם על מנת לעצור דימום בעת פציעה. **כדוריות לבנות** (תאי חיסון) המגונות על הגוף מפני מיני מזיקים ומזמהים. **פלזמה** (נוזל הדם). **רכיבים חיוניים** הנספגים אל הדם באמצעות מערכת העיכול. למעשה, מהמזון שאנו אוכלים ומהאוויר שאנו נושמים הגוף מפיק את הדם שלנו. הרכב הדם יקבע את הבסיס לביטוי הנפשי, להבעה הרגשית ולתפקוד הגופני שלנו. מזון עשיר, טרי ומגוון ונשימות מלאות וטובות של אוויר נקי יובילו להרכב דם טוב ועל כן לשמחה ויציבות נפשית וגופנית. ואילו מזון לוקה בחסר, אם מבחינת הכמות ואם מבחינת האיכות, כגון מזון משומר ומתועש, ונשימות שטחיות או נשימות של אוויר שאינו נקי, למשל מזיהום אוויר, עישון וכד', יובילו לחוסר דם ועל כן לדיכאון ולחוסר יציבות נפשית וגופנית.

דם קנית מה חסרת?!
וכך כתבו המרפאים הסינים: "אם הדם חסר, הנפש **תסבול מדיכאון וחרדה**". וכן מנהג העם לומר- "אתה, זה מה שאתה אוכל", ולמה? כי יש, כאמור, יחסי גומלין מאד קרובים בין הנפש לדם. הנפש נותנת חום וחיות בדם ואילו הדם נותן לנפש "עוגן" להיאחז בו. בזכות הרכב טוב של הדם, הנפש ערנית וצלולה, ומצליחה לבטא את עצמה ולתקשר טוב עם הסביבה.

יום כפורים- כ'פורים'
כתוב בתיקוני זוהר הקדוש (תי' כא), יום כפורים- כ'פורים! מבאר הצדיק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, כי ההבדל ביניהם, שבפורים מתענים ביום שלפניו ולמחרת אוכלים ושותים "עד דלא ידע". ואילו ביום הכיפורים הוא להיפך, ביום שלפניו מצוה להרבות באכילה ושתייה ולאחריו מתענים.
וזה מה שאנו מבקשים בתפילת ערבית "והסר השטן מלפנינו ומאחרינו", כי השטן מקטרג בשני הימים הללו, שאנו עוסקים באכילה ושתייה לרוב. בפורים השטן מקטרג שהיהודי אוכל ושותה ומשתכר עד דלא ידע, מראים לו להסתכל על היום שלפניו- 'תענית אסתר' בו מתפללים ומרבים בסליחות. כן בערב יום הכפורים בא

הבן יקיר לי

החסלול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים
מתוך ספרו של הרב אברהם אוחיון שליט"א

עידוד

לעידוד רב, אך, ככל אדם אחר, הם זקוקים להערכה כאוויר לנשימה. יש גם ילדים שרמתם הלימודית או רמת ביצועיהם בינונית, ולמרות זאת ביטחונם העצמי מופרז, והם משוכנעים במעלתם ומתנהגים כאילו היו הטובים ביותר. לילדים אלו לא יועיל עידוד, שהרי הם בטוחים בעצמם יותר מדי ואינם סבורים שעליהם להתקדם.
כדי לקדם ילדים אלו מבינוניות לרמה גבוהה יותר, יש לפנות לאיש חינוך מובהק או לבעל מקצוע, שידע לנווטם בחכמה ובמקצועיות למיצוי יכולותיהם ולתוספת השתדלות, אך זאת בלי לפגוע בביטחונם העצמי.

שאל ההורה:
האם יש הבדל בין עידוד להערכה והאם יש מקרים שבהם עידוד או הערכה אינם מומלצים?
השיב המחנך:
העידוד במהותו מדרבן למאמץ נוסף. הוא מסייע להתגבר על רפיון ידיים ונותן כוח להמשיך. הערכה שונה מן העידוד, שכן היא מבטאת את עצם שביעות הרצון מדבר מה שנעשה. כדי להשיג את המרב, יש לדעת מתי הוא הזמן הנכון להשתמש בעידוד ומתי מתאימה יותר הבעת הערכה.
עידוד יעיל ודברי הערכה
העידוד הוא דרבון למאמץ, ואם כן, המדד לעידוד יעיל הוא – עליית הערך העצמי ותחושת הסיפוק שהגיעו או שלא הגיעו בסופו של התהליך.
כאשר יש לנו ספק אם אכן יש לילד תחושת סיפוק – ייתכן שהעידוד לא יועיל.

מקרים שבהם לא יועיל העידוד
בקרב ילדים חסרי ביטחון יש הזקוקים לדרך טיפול שונה מן העידוד. כדי לדעת זאת, יש לבחון ממה נובע חוסר הביטחון של הילד.
* יש ילדים המודעים ליכולותיהם, אך מושפעים מאוד מתגובות הסביבה. היכולת שלהם לפעול תלויה בהרגשה שהסביבה תאשר זאת. אם יש להם ספק בכך – הם יימנעו מעשייה.
לפני כל פעולה הם כביכול בוחנים את עצמם – מה יאמרו עלי, איך יסתכלו עלי, איזה רושם אעשה? ילדים אלו, שרגישותם החברתית גבוהה, מודעים ליכולותיהם, ועל כן החיזוק שהם זקוקים לו שונה – הם אינם זקוקים להמרצה לפעולה, אלא להכרת ערך עצמם ללא התחשבות בדעת הסביבה.
* גם ילד בעל חסכים רגשיים, הפְּמָה לתשומת לב ולהערכה, לא יוכל להיעזר בעידוד ובהמרצה. לעתים צריך ילד כזה פינוק ותשומת לב – שישמעו אותו, שיאזינו לו, ולא שיעודדו אותו לפעול.
* ילד שמתבטא בביטויים כמו 'אני לא שווה כלום', 'אני לא חכם', זקוק לתחושה שאוהבים ומעריכים אותו. משום כך, אין טעם להגיב על אמירותיו במשפט כמו: 'בוא נראה איך אתה מצליח לעשות זאת'.

הערכה לעומת עידוד
ההערכה היא ביטוי מחמיא על הישגים ועל מאמצים שנעשו, על נתונים אישיים ועל נכונות.
עידוד, לעומת זאת, הוא מחמאה על מאמץ והמרצה לפעולה, תוך כדי עזרה ודחיפה. תפקידו של העידוד לגרום לילד לחוש שהוא מסוגל ולחלצו מן הייאוש והתסכול, ואילו תפקידה של ההערכה להוכיח לילד שמכירים במאמציו וביכולותיו ואין רואים אותם כמובנים מאליהם.
גם לילד "מצליח" יש פינות שבהן הוא זקוק לעידוד, שכן העידוד הוא מעין זריקת מרץ לעתיד.
עם זאת, יש ילדים מצליחים, בעלי ביטחון עצמי רב, שאמנם אינם זקוקים

לק"י

ר' יחיאל נגר וקהילת "אחוות אחים"

מזמינים את הציבור הרחב תושבי העיר להשתתף

בהכנסת ספר תורה

לקהילת התימנים בעיר חריש

לבית הכנסת "שתילי זיתים"

(בית הספר "מעייין האמונה" רחוב אלון 6)

שתתקיים ביום חמישי | כ"ח אדר ב' | 22-3-31 למניינם

בהשתתפות נשיא הקהילה מרן פוסק עדת תימן

הגאון רבי **יצחק רצאבי** שליט"א

ובהשתתפות הגאון רבי **מושה רצאבי** שליט"א ראש כולל "פרי צדיק"

אורח כבוד: חה"כ הרב **יואב בן צור** הי"ו

מייסדי עמותת "אחוות אחים" ומנהלי כולל "פרי צדיק" הרב **יאיר שרפי** הי"ו ור' **איתמר עובד** הי"ו

הרב **שלום בשארי** ראש הכולל (ראש העין) ובהשתתפות של ידידנו ראש העיר מר **יצחק קשת** הי"ו ראש עיריית חריש רבי **רמי יצחק** ראש אגף דת חבר מועצת העיר ר' **שלמה פרץ** הי"ו

הרה"ג **אשר זיגדון** שליט"א רב קהילת "לעבדך באמת" רבני קהילות נוספות בחריש ואנשי ציבור הרב **ליאור ידעי** רב קהילת "שיר חדש" הרב **אריאל אליהו** רב קהילת "לב חריש" הרב **דוד פרטוש** שליט"א מנהל ת"ת "חזון שמעון"

17:30 - התכנסות ברחבת החניה ברח' גפן 17 (בית הכנסת "עץ חיים")

18:00 - תפילת מנחה וכתובת אותיות

19:00 - תחילת תהלוכה לבית הכנסת "שתילי זיתים" ברחוב אלון 6 (ביה"ס "מעייין האמונה")

20:00 - סעודת מצווה ודבר תורה מפי הרבנים שליט"א

מזמין אראותכא!

משפחת נגר

וקהילת "אחוות אחים"

לקראת חג הפסח

בס"ד חבל בחריש!

נפתח סניף למכירת מיני תבלינים, פיצוחים ומצות עבודת יז

בהשגחה המהודרת והמחמירה של בד"ץ פעולת צדיק בראשות מרן הגאון **יצחק רצאבי** שליט"א

לברורים והזמנות | 052-7151404

ניתן להזמין אכ"ו אצרי א' (27.2.22) 38 כ' אצרי ב' (23.3.22)